

Zberateľ

Bea Janurová

„Dneska máme sviatok zas, lebo chodí Mikuláš.
Chceme aj my darček malý, aby ste nás neskúšali!“

Pamätáte sa? Pravdaže! Ešte aj iné podobné verzie písané narýchlo počas malej prestávky, v deň, kedy sme boli obdarovávaní najrozmanitejšími sladkosťami prinášanými rovno z neba. Ešte veľmi dlho sme boli hlboko „veriacimi“, aby sme sa neokradli o nádhernú romantiku nášho detstva, ktorá veľmi úzko súvisela práve s menom sv. Mikuláša. Dodnes sme ostali verní tradíciám a našim deťom, nečakajúc na Santa Clausa, nosí drobné darčeky tento sympatický svätec. Zvykli sme si v tento deň dávať darčeky svojim blízkym, spolužiakom, známym a priateľom.

Ako mladé študentky, jedného krásneho dňa sme sa rozhodli darovať nevšedný darček nášmu priateľovi v deň spomínaného sviatku. Už si nepamätám, akým činom sme sa zmocnili jeho fotografie, dosť na tom, že sa dostala do „pravých“ rúk. Potom sme s ňou už narábali spôsobom nám vlastným.

Do známeho populárneho časopisu sme poslali spomínané foto s prosbou, aby ho uverejnili v rubrike malých zberateľov. Obyčajne to boli deti vo veku od 7 do 12 rokov. Text znel: Študent 6. ročníka medicíny Štefan N. by si rád dopisoval a vymieňal zberateľské materiály. Zbiera: farebné fotografie miest Sovietskeho zväzu a morské škeble.

Pán poštár nestačil nosiť listy do študentského internátu. Nikdy sa nevošli do úzkeho priečinka, ale nahrbené čakali na vrátnici, kde si ich Štefan vyzdvihoval u pána vrátnika a preklínajúc po schodoch do izby ich počas niekoľkých mesiacov otváral, hádzal do koša, niektoré premieňal na prach a popol svojim zapalovačom. Veľa malých zberateľov si chcelo obohatiť zbierku o fotografie z Baku, Taškentu, Alma Aty, niektorí fanatickejší pýtali zas kúpiť či vymeniť morské rarity.

O množstve korešpondencie sme boli pravidelne informovaní Štefanovými spolubývajúcimi, ktorí takisto nepoznali pôvodcu a autora inzerátu, boli však nesmierne nadšení tými svetlými momentami, keď mohli čítať niečo zaujímavejšie než ďalšie a ďalšie skriptá pred niektorou zo štátnic.

Ako na potvoru, známy chirurg z Olomouca, Štefanov otec sa náhodou dozvedel o zvláštnych zberateľských „hobby“ svojho druhorodeného syna. Neváhal prekaziť synovi jeho vášne, ktoré ho odpúťovali od vedy tak známej a preslávenej po celé stáročia. V nemocnici si vybral náhradné voľno, aby prišiel navštíviť svojho syna v sprievode kolegu psychiatra. Zúfalý synáček, zdravý ako buk, im vysvetlil strašný omyl či pascu. Jeden z listov si dokonca vraj odložil. Autorkou bola 80 ročná pani profesorka z Brna, ktorej list začínal slovami „Mladý pane, prosím Vás, vzpamatujte sa!“

Štefan sa nikdy nedozvedel čiou zásluhou mal spríjemňovaných posledných šesť mesiacov na internáte počas svojich náročných finálnych štúdií. Podľa všetkého sa asi veľa fotografií sovietskych miest nedostalo do koša. Ako čerstvý lekár dostal Štefan ponuku zo závodného výboru ROH na zájazd vlakom „Družby“ na tri týždne do Sovietskeho zväzu. Neodmietol. Asi sa chcel na vlastné oči presvedčiť o tom, čo kedysi videl iba na farebných pohľadniciach. Po návrate tvrdil, že to bol jeho najkrajší výlet v živote. Priniesol si odtiaľ nielen množstvo zážitkov, ale aj dámu svojho srdca, doktorku Zinu z vtedajšieho Leningradu.

Jeho terajšia interná ambulancia je vydekorovaná samými matrióškami, samovarmi a nechýba množstvo farebných fotografií miest bývalého Sovietskeho zväzu. Nepostrehla som tam žiadne morské škeble.

So Štefanom a jeho milou ženou Zinou sme si minulé Vianoce „charašo pagavarili“ pri šálke čaju a ja som si pri tom, možno hlúpo a naivne, ale predsa len namýšľala a pre seba samú v duchu mrmlala: „Štefan, mne by si mal vlastne poďakovať! Nebyť farebných fotografií z Leningradu, nebolo by určite ani Ziny.“

Milí čitatelia!

Ak by ste mali záujem o sprostredkovanie nejakého inzerátu cezo mňa, bývam v Montreale.

Poponáhľajte sa prosím, rapídne sa blíži 6. december!